

Gála Edit

Babák

Babák szalonja ez: hófehér
falak közt szunnyad az oroszláncörmű
szék, a pamlag piheg borvörös huzatja
alatt, a tükrök habkeretei plasztikus
álmokat ölelnek; hosszú nyelv
a szőnyeg, puhán lüktető nyaláb.

Mennyi lány, sok-sok
drága bábu! Hófehérekék,
ki adhat nektek életet? Fegyelmezetten ültök
gésa-köntösökben, vagy alélva
fekszetek, selymes csipkekombinétok remeg
a kerengő léghuzatban.

Nyitott szemmel alvók –
a tiszta és merő tekintet
merész replika, arcátlan utánzata
az elfeledett valónak,
a könnyen bánthatónak, ahol ujjnyomok,
foltok, hegek maradnak,

ahol emlékek karcognak utat
új bánatoknak, részleges
szerelmek törnek barázdát új bánalomnak,
ahol az állott nap, a romlott éj
otthagya bélyegét. A valóság részeges
önáltatás, akár a jóság

ragyogása festett üvegszemetekben –
kristálytisza, hideg és távoli.
Adjátok vissza azt, aki voltam,
mielőtt a sav, mielőtt a penge,
a fekete füst és a rózsaszínű kence
beillesztene engem is a fehér keretbe,
amíg az álom pillangós maszkja

szemgödromre rá nem tapadna végleg –
ha nem hagyjátok, hogy végre igazán éljek,
hát támadjatok fel,
ti, szép és szörnyű bábuk.
Álljatok lábra, járnatok kell!

Az álnokul csillámló áruk mosolygó kora most véget ér –
díványok boruljanak, törjenek csillámporrá a tükrök,
a csillár röpüljön, mint a villám,
rakjatok máglyát a drága lomokból:
legyen háború, könny és vér a babaházban,
és fájdalom ráncolt homlokotokra írva.

Amíg öllelek

Vinnélek én folyóként himbálva
hátamon mesés szigetre;
szellőként a tiszta étert
tölteném tudódbe hócukros magaslaton;

lebeghetnék lángcsóvaként:
úgy táncolnék előtted, te kedves,
szétrebbentve a kétes sötétben
véget rebesgetőket, régi árnyakat.

De én, mint a föld, elásott
bűnöktől nehézkesen
szorítom kincsemet: drága tagjaid,
lefogva csillámló szemed. Gyökérezetek

fonják át karjaid, élő bilincsek;
orrodba, szádba nedves
homokszemcsék peregnek,
akár a néma percek,

és a vétkem ellep,
mint ezernyi éji lepke szárnya,
amíg öllelek,
amíg a börtönömbe zárlak.

Elfelejtve

Rámolom a kacatjaimat – nem talállak. Hová tehettek?
Összegyúrtelek? Megettelek?
Ébren átléptél rajtam, csak álmaidban kerestél:
elengedtem a kezed
és leestél.

Eltévedtél a ködben, a barnás füstben:
tüdődből gőzölgött elő. Tekergett,
mint a kígyó, fojtogatta gyöngéden agytekervényeidet –
hogyan fuldokolnak a sejtek!
Te is sejtéd,

ez az elnyújtott ölelés túl élvezetes
ahhoz, hogy végzetes ne legyen,
hogyan tönkre ne tegyen
kicsi nefelejcsét, giccses tubarózsát a kertben –
ne félj,

ezeket én is kikapáltam a gyomok közül, nyomuk
sem marad. Köddé válsz te magad is,
mintha sose lettél volna, úgy.
Ne rezdülj, ne érezz: aludj,
aludj.

Mint a méz, sűrűn csöppen pilládra
az édes amnézia. Nem nehéz
így megbocsátani erős verő-embereknek,
zsarnokoknak, csókkal illetni tömpe ujjaidat.
Megbabonáz,

ahogy ragyognak rajtuk a gyűrűk –
macskaszem-fényű, hamis kövek, irigység-aranyak.
Virágok ezek is: hiú nárciszok, napraforgók. Az ujjak mohó
disznószagát elfeledted
újra.

Holnap új lapot nyitsz, a régit elhamvasztod
pirkadat-kohódban – majd széthinted ünnepélyesen.
Száll, mint az álompor, a pernye,
mint a szétszórt
halott.